

1

'I Gotta Feeling' van The Black Eyed Peas schalt uit de speakers van mijn stereo als ik rockend met een *swiffer* door mijn flatje ga. Ik wervel hard meezingend door de kamer en veeg alle gevallen broodkruimels en kattenharen op. Ik haat schoonmaken, maar ik hou van dansen en daarom combineer ik die twee dingen altijd maar. Ik leef me helemaal uit. Het is pas halfacht 's ochtends, maar zoals gewoonlijk ben ik al op. Ik heb zelfs al gedoucht. Het ochtendzonnetje schijnt vrolijk op mijn steeds schoner wordende laminaatvloer.

Op de stoel van de keukentafel zit Tommie, mijn dikke rode kater, te genieten van de zon. Hij spint zo hard dat ik eigenlijk verwacht dat hij ieder moment opstijgt en wegvliegt. 'Zit je lekker, poezenbeest?' vraag ik lachend. Tommie maakt een tevreden geluidje. Ik kriebel hem onder zijn kin. Wat een heerlijk nummer is dit toch. Ik dans met de stoffer richting mijn bank.

Net als ik mee wil gaan zingen met het refrein, kringelt de geur van verbrand brood in mijn neus. Ik verstijf. Mijn tosti! Ik draai me met een ruk om en hap naar adem als ik rook uit mijn SpongeBob-tosti-ijzer zie komen. In twee passen ben ik terug in mijn keukentje en peuter het apparaat open. Het brood is helemaal zwart en ik wend vol afschuw mijn gezicht af. Jeetje, wat stinkt dat. Teleurgesteld trek ik de stekker uit het stopcontact. En ik had net zo'n zin in een tosti. 'Ik ben vervloekt door de God van de Eetkunsten,' mopper ik. Tommie knijpt vriendelijk zijn ogen naar me dicht. Ik kan werkelijk niets klaarmaken zonder

het te laten verschroeien. Dat wordt Plan B: een cracker met kaas.

Ik graai naar het pak met crackers en beleg er twee met een dikke plak kaas. Terwijl ik mijn tanden alvast in de eerste zet, loop ik naar mijn slaapkamer. Zoveel tijd heb ik niet meer voor ik naar mijn werk moet en ik moet me nog aankleden. Eten kan ook nog onderweg. Tommie volgt me enthousiast. Hij cirkelt rond mijn benen voor hij op het bed springt en kijkt me met grote groene ogen aan als ik mijn grote kledingkast open.

Ik staar besluiteloos naar mijn kleren. Ik heb echt geen idee wat ik aan zal trekken. Mijn vingers glijden over de ontelbare hangertjes. Misschien moet ik beginnen bij mijn schoenen en daar mijn outfit bij uitzoeken? Ik kijk naar beneden. Mijn rode pumps met die schattige strikjes misschien? Maar die zijn wel hoog, ik weet niet of ik daar de hele dag op kan lopen. Mijn zwarte laarzen met de smalle lage hakjes en de puntneuzen dan maar. Ik pak een spijkerbroek, maar ik kijk er bedenkelijk naar. Toch maar niet. Ik gooi hem terug op de plank. Een rokje voelt gewoon beter vandaag. Misschien dat grijze? Of toch dat zwarte? Besluiteloos dwaalt mijn blik over de inhoud van mijn uitpuilende kledingkast. Ik trek een antracietkleurig stretchrokje dat lekker zit van een hangertje en leg het naast Tommie op mijn bed. Nu nog dat witte bloesje met die roesjes erbij en mijn brede riem in dezelfde kleur als mijn laarzen. Perfect! Tevreden kijk ik naar mijn uitgespreide outfit.

Ik pak een panty uit de la van mijn dressoir en begin me haastig aan te kleden. Ik murmel wat in mezelf als ik het onmogelijk smalle rokje dicht probeer te krijgen. Dat gaat nauwelijks. Uiteindelijk plof ik neer op het bed en hef mijn heupen zodat ik de rits aan de achterkant kan dichttrekken. Tommie miauwt klage-lijk als ik per ongeluk bijna op hem rol. Eindelijk zit de rits dicht. Opgelucht haal ik adem en bewonder mijn achterste in de spie-

gel. Het kostte wat moeite om in dat rokje te komen, maar het zit wel als gegoten. Ik glimlach tevreden.

Ik wil net mijn blouse pakken als ik ontdek dat mijn kat er met zijn dikke kont pontificaal op is gaan zitten. ‘Tommie,’ sis ik geërgerd. Ik jaag hem van het bed. Hij springt narrig weg en struint gepikeerd terug naar de woonkamer. Zijn staart zwiept nijdig als hij om de hoek verdwijnt. Het is ook zo’n stoute poes. Nadat ik mijn blouse zo goed mogelijk heb afgeklopt, schiet ik hem aan en maak snel de knoopjes dicht. Ik moet nu echt opschieten, anders kom ik te laat.

Ik ga achter mijn kaptafel zitten en doe mijn haar en make-up. Ik ben druk in de weer met de *straightener* en haal een mascararoller een paar keer langs mijn wimpers. Ik schiet mijn laarzen aan en haast me terug naar de woonkamer om verder te ontbijten.

‘Tommie!’ roep ik geschokt als ik hem met zijn snuit in mijn glas melk op de keukentafel zie hangen. Het beest heeft zelfs nog de brutaliteit om naar me te blazen als ik achter hem aankom. Hij springt op de bank en gaat dan net buiten mijn bereik in de vensterbank zitten. Ik hef dreigend mijn vuist naar hem op. ‘Wat ben je toch een ellendeling!’

Geërgerd kieper ik het restant van de melk maar in de gootsteen. Ik pak mijn gelukkig nog ongeschonden cracker met kaas en neem een hap. Ondertussen loop ik naar het kleine aquarium op het dressoir. ‘Goedemorgen Ieniemienie,’ groet ik mijn goudvis. Ik strooi wat vlokken visvoer in het water. Mijn prachtige goudvis met de lange doorzichtige vinnen zwemt meteen naar boven en begint te eten.

Ik hoor gerammel achter me en kijk over mijn schouder. Tot mijn verbijstering zie ik Tommie met een rood, harig balletje in zijn bek door de kamer waggelen. Dat is mijn sleutelhanger. Hij moet hem uit mijn tas hebben gevist. Tommie schudt enthous-

siast met de bol waardoor de sleutels vrolijk tegen elkaar tinkelen. Wanneer de bos op de grond valt, springt hij erbovenop en begint met de pompoen te spelen.

‘Tommie, dat is geen speelgoed.’ Al mijn sleutels hangen aan die bos: mijn huissleutels, mijn autosleutel, zelfs de sleutel van de voorraadkast. Maar mijn kat wordt helemaal dol en slaat de pompoen de hele kamer door.

‘Tommie, kom hier,’ zeg ik streng. Ik loop haastig op hem af om mijn sleutels te redden. Hij schrikt van mijn boze reactie en voor ik het weet heeft hij de pompoen in zijn bek gepakt en racet hij door de kamer – om vervolgens het open raam uit te springen. Met mijn sleutelbos. ‘Nee!’ Ik vlieg achter hem aan en leun hijgend uit het raam. Met een zucht van ergernis zie ik het monster verderop onder een struik verdwijnen. Waarom woon ik toch niet zes hoog, maar op de begane grond? Vloekend open ik de tuindeur en struin naar buiten, maar als ik bij de struik kom, is hij nergens meer te bekennen.

‘Tommie?’ grom ik. Ik kijk dreigend om me heen.

‘Problemen, zusje?’ hoor ik geamuseerd boven me vragen. Florian, mijn oudere broer, leunt over de balkonrand en neemt me met vrolijke ogen op. Hij woont in het appartement boven het mijne.

‘Dat rotbeest heeft mijn sleutels gekidnap’t.’

Een brede grijns krult om zijn lippen.

‘Lach jij maar,’ protesteer ik. ‘Ik kan niet eens naar mijn werk. Mijn autosleutels zitten aan die bos.’ Ik realiseer me een beetje paniekerig dat ik al aan de late kant ben en dat ik niet eens weet welke bus bij De Glazen Teddybeer stopt. Ik sla een hand voor mijn mond. Ik heb geen fiets. Dat wordt een taxi.

‘Joh, ik breng je wel even,’ biedt Florian aan. ‘Ik sta toch op het punt om weg te gaan.’

Dankbaar kijk ik naar hem op. ‘Wil je dat doen?’ vraag ik op-

gelucht. Hij knikt en verdwijnt naar binnen.

‘Voor straf blijf je maar buiten!’ roep ik nog naar de kat voor ik weer naar binnen loop om mijn spullen bij elkaar te zoeken. Alsof dat een straf voor hem is, normaal zit hij de hele dag buiten. Ik pak mijn tas en mijn jas van de kapstok.

Net als ik de voordeur uitstap, komt Florian met twee treden tegelijk de trap af. Hij ziet er onberispelijk uit in een mooi donker Hugo Boss-pak. Hij heeft een leren aktetas bij zich met zijn laptop. Zijn platinablond haar – dezelfde kleur als het mijne – heeft hij sinds kort in een hip kort kapsel geknipt. Het staat hem goed. We lijken sprekend op elkaar, we hebben allebei blond haar en donkerblauwe ogen. Florian is alleen drie jaar ouder.

‘Je ziet er leuk uit, zusje.’ Hij duwt een sleutel in mijn handen. ‘Van jouw huis, dan kun je er straks tenminste in.’ Zijn ogen twinkelen verdacht. Hij vindt Tommies escapade duidelijk erg grappig.

‘Wat is dat voor een lucht?’ vraagt hij dan onschuldig. ‘Je hebt toch niet geprobeerd te koken, hè?’ Hij trekt een vies gezicht en knijpt demonstratief met twee vingers zijn neus dicht.

‘Ha ha,’ zeg ik meesmuilend. Ik werp hem een dodelijke blik toe. De brede grijns die hij me schenkt heeft al vele vrouwenharten doen overslaan. Gelukkig ben ik er volledig immuun voor.

We lopen samen naar het parkeerterrein achter het appartementencomplex. Ik kijk treurig naar mijn oranje kevertje. Dat zal vandaag wel niet meer van zijn plaats komen. Beteuterd vraag ik me af wat ik eigenlijk met de reservesleutel van de auto heb gedaan. Ik kan het me niet eens herinneren. De deuren van een zwarte Panamera gaan open als Florian in de buurt van de auto komt. Ik kan er maar niet aan wennen dat hij ergens in zijn tas een keycard heeft die daarvoor zorgt. Mijn kevertje heeft niet eens centrale deurvergrendeling. Ik glijd naast hem op de pas-

sagiersstoel. Hij start de auto, parkeert handig uit en draait de weg op.

‘Weet je waar het is?’ Ik heb net een nieuwe baan en ik heb geen idee of hij weet waar mijn nieuwe werkgever is gehuisvest.

‘Op het industriegebied bij de Amstel, toch?’ vraagt hij. Ik knik bevestigend.

Hij zet de radio aan en ik staar uit het raampje, terwijl de hoofdstad aan me voorbijlijdt.

‘Is pa nog steeds boos dat ik ben weggegaan?’ Ik werkte voorheen net als Florian bij de investeringsmaatschappij van onze vader.

‘Yep,’ zegt Florian kort maar krachtig. Meer informatie wil ik ook eigenlijk niet. Mijn vader was in alle staten dat ik ontslag nam. Ik was zelfs even bang dat hij een toeval zou krijgen toen ik hem vertelde dat ik een andere baan ging zoeken, maar hij heeft me niet van gedachten doen veranderen. Helaas is mijn vader nogal star in zijn opvattingen, dus sindsdien hebben we ruzie. Tot groot ongenoegen van Florian en mijn moeder.

‘Hij gaat ervan uit dat je binnen een maand weer terug bent,’ zegt Florian na een lange stilte. ‘Hij heeft er zelfs een weddenschap op afgesloten.’

Ik knars geïrriteerd met mijn tanden en staar naar buiten. Dat is echt iets voor mijn vader. Hij bepaalde tot vorige week alles in mijn leven. Waar ik werkte, met wie ik omging, zelfs waar ik woonde. Ik mocht alleen op mezelf wonen als Florian me in de gaten kon houden. Gelukkig heeft mijn broer het te druk om dat ook daadwerkelijk te doen. Die weddenschap zal hij echter niet winnen, denk ik boos. Ik ben het spuugzat om steeds onder zijn controlerende leiding te leven. Bovendien werkt Rutger daar... Dat is al reden genoeg om nooit meer terug te gaan.

Florian kijkt me bezorgd aan. ‘Heb je het daar wel een beetje naar je zin, Fleur?’

‘Ja hoor,’ haast ik me te zeggen. Ik tover een overtuigende glimlach op mijn gezicht. Hij hoeft niet te weten dat ik nog een beetje moet wennen en dat ik mijn collega’s tot nu toe een beetje vreemd vind. Ik had nooit gedacht dat werken voor een speelgoedfabrikant zo anders zou kunnen zijn dan werken voor een investeringsbedrijf.

‘Ik ben blij dat te horen,’ zegt Florian serieus. ‘Ik was bang dat je door Rutger een wat overhaaste beslissing had genomen.’

Dat was ook zo, denk ik bij mezelf. Maar dat ga ik mijn nieuwsgierige broer niet aan zijn neus hangen. Hij vertelt alles meteen door aan mijn vader, ze zijn twee handen op één buik. Mijn broer is een schat, maar daarin kan hij echt vreselijk irritant zijn. Hij wil maar niet begrijpen dat ik op eigen benen wil staan en dat ik dit ook voor mezelf doe. Ik ben vierentwintig, het is tijd om volwassen te worden.

‘Is dat het?’ vraagt Florian. Hij wijst naar het gebouw van De Glazen Teddybeer dat aan de overkant boven het kruispunt uittoert.

‘Ja,’ knik ik. Ik bedenk ineens dat ik eigenlijk liever niet heb dat hij met de Panamera tot voor de voordeur rijdt. ‘Weet je, zet me hier maar af. Ik loop het laatste stukje wel.’

‘Doe niet zo gek,’ bromt Florian geïrriteerd. ‘Ik breng je gewoon tot aan de voordeur.’ Hij moet stoppen voor rood licht en kijkt me vragend aan. ‘Dit is toch niet vanwege Rutger, hè?’

Ik klem mijn kaken op elkaar en negeer zijn opmerking. ‘Laat me er nu hier maar uit,’ bijt ik hem toe. Als Florian niet reageert, open ik het portier en stap uit.

‘Fleur,’ verzucht Florian. ‘Stap in. Zo erg is het toch allemaal niet?’

‘Bemoei je er niet mee, Floor!’ Ik gooi het portier achter me dicht.

Florian kijkt me nijdig aan – hij haat het als ik zijn naam af-

kort. Als het licht op groen springt, geeft hij een dot gas en rijdt met slippende banden weg. Kwaad staar ik de Porsche na, maar dan ebt mijn irritatie langzaam weg. Ik realiseer me dat ik Florian niet eens heb bedankt voor het wegbrengen. Niet echt aardig. Een zucht ontsnapt aan mijn lippen – ik bel hem later nog wel even.

Terwijl ik oversteek, kijk ik naar de imposante voorgevel van het gebouw. De Glazen Teddybeer zit in een prachtig pand aan de Amstel. Het lijkt een beetje op een kasteel met twee kleine torentjes, maar aan de achterzijde is het groot, log en vierkant met een enorm magazijn. Op de gevel prijkt het logo met de teddybeer van glas in een cirkel van speelgoed in glimmend staal. Het heeft iets magisch.

Ik heb nooit veel speelgoed gehad toen ik klein was. Toen ik besloot weg te gaan bij mijn vaders firma, was dit bedrijf direct mijn eerste keus. Ik reed al jaren iedere ochtend langs het gebouw en steeds moest ik de neiging bedwingen om er even binnen te gaan kijken. Ik was zo nieuwsgierig. Daarom ben ik ook zo blij dat ik de baan als marketingassistent ook daadwerkelijk heb gekregen. Met een gevoel van opwindning ga ik door de draaideur naar binnen.

‘Goedemorgen, Fleur,’ groet Lucy de altijd vrolijke receptiöniste me. Ze is net achttien geworden en heeft roodbruin haar en honderden kleine sproetjes. Ze is erg vriendelijk en maakt altijd een praatje met me. Ik mag haar wel.

Ik glimlach naar haar. ‘Hi, Lucy!’

‘Ben je niet met de auto?’ vraagt ze nieuwsgierig. ‘Ik heb je niet voorbij zien rijden.’ Alle werknemers moeten zich bij Lucy melden zodat ze het hek naar de parkeerplaats achter het gebouw voor ze kan openen.

‘Mijn kat heeft mijn sleutels kwijtgemaakt en ik weet niet waar mijn reservesleutels zijn.’

‘Ach, arme jij,’ zegt Lucy lachend. ‘Dat is geen goed begin van de week, Fleur.’

Ik trek een gezicht waar Lucy nog harder om moet lachen en loop naar de lift.

De marketingafdeling is op de eerste verdieping. Alice en Rob, mijn nieuwe collega's, zijn er al als ik gewapend met een mok groene thee ons kantoor binnenloop. Mijn ‘goedemorgen’ besterft op mijn lippen en ik blijf als verstijfd in de deuropening staan als ik ze in het oog krijg. Serieus, die mensen zijn gek hier. Compleet gestoord.

Rob, de dertigjarige evenementenmanager, zit aan zijn bureau met een grote berg Transformers voor zich. Hij is er een robot-*orgie* mee begonnen. Hij maakt zelfs zijn eigen *sound effects*: ‘O ja! Ja! Zó, *Optimus Prime!*’ Mijn ogen rollen bijna uit hun kassen. Als hij me uiteindelijk ziet staan, trekt hij een grijns waarvan de haren in mijn nek recht overeind gaan staan. Zijn sluike donkerbruine haar is in een studentikoos kapsel geknipt en hangt zoals altijd in zijn gezicht. ‘De gele heet Fleur,’ fluistert hij op samenzweerderige toon. Hij knipoogt naar me.

OMG.

Hij laat de stukken plastic opnieuw veelbetekenende bewegingen maken, me uitdagend er iets van te zeggen. Hij heeft ze nu achter elkaar geplaatst en ik probeer niet naar het gele gedrocht met mijn naam te kijken. Ik wil niet nadenken over wie de tweede robot moet voorstellen. Gruwend loop ik naar mijn bureau en laat me op mijn stoel zakken. Mijn blik wordt echter steeds meer naar de obsceen bewegende robots getrokken. Vlug neem ik een grote slok thee. Ik negeer Rob, zoals ik dat de afgelopen week ook zo veel mogelijk heb gedaan. Die gast heeft serieuze therapie nodig.

Maar dan Alice, mijn manager. Als ik al dacht dat robotseks erg was op de vroege morgen, dan weet ik niet in welke categorie

ik haar theepot moet scharen. De pot *praat* tegen haar. ‘Wat een elegante hand heeft u,’ complimenteert hij Alice met een zangerige stem, ‘en wat een *heerlijke* smaak heeft uw thee.’ Verbijsterd staar ik tussen de bladeren van een kamerficus door naar het onding.

‘O. Mijn. God,’ brengt ook Rob vol afschuw uit als hij de pot hoort kwebbelen. Voor één keer haalt hij de woorden uit mijn mond.

Alice hoort hem niet eens – of de theepot. Met grote ogen hoor ik een waterval van *fortune cookie*-boodschapjes over thee aan. Haar kopje giechelt aanstekelijk als ze er thee in laat lopen. Alice babbelt ondertussen in de telefoon alsof haar leven ervan afhangt en zet de pot weer neer, waardoor het stomme ding in ieder geval zijn tuit weer houdt. *Seriously...* Hoe kan ze die theepot negeren?

Helaas is het met mij niet veel beter gesteld. Ik kijk bedrukt naar mijn bureauset. Ik zit op een smal houten stoeltje, waarvan de poten een houten versie van Engelse drop zijn. Mijn rugleuning bestaat uit een plank in de vorm van een ijsje. Maar mijn tafel spant de kroon: het is een spekje op zuurstokpoten. Samen met die gigant van een ficus naast mijn bureau is het net alsof ik in de oerwoudsectie van Willie Wonka’s fabriek werk. Niet te geloven dat ik hiervoor mijn baan heb opgegeven. Marketing voor een speelgoedfabrikant, *what was I thinking?* Ik schud mijn hoofd. Florian zou zich doodlachen als hij me nu zag.

Rob is blijkbaar klaar met de Transformers en heeft ze aan de kant geschoven. Hij zet zijn tas op zijn met papieren bedolven bureau. Alice kijkt verstoord op bij de bonk die zijn laptop daarbij maakt. ‘*Zachtjes*, ik zit in een enorm belangrijk gesprek,’ snauwt ze, terwijl ze geërgerd met haar hand wuift. Ik snuif, ik kan het niet helpen. Ze zit gewoon te bellen met haar nieuwe vlam en dat gekir kan niemand zijn ontgaan, zelfs niet met die